

EDGARD ALLAN POE

ΣΤΟ ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙ

2.—

Και τώρα, δὲ σὰς εἶπα πῶς δ,τι τοῦ λόγου σας παίρνετε γιὰ τρέλλα ἐγὼ τὸ λέγω, καὶ εἶναι, μόνο ὑπεροξύτητα τῶν αἰσθήσεων; Λοιπόν, ἀκοῦστε, μονομιᾶς ὕστερα ἔρτασε στήφτιά μου ἕνας ἀπόδαθος, σφιχτός, γοργόρριχτος ἤχος, τέτοιος σὰν ποὺ κάνει ἕνα ὥρολόγι τυλιγμένο σὲ μπαμπάκι. Καὶ τὸν εἶξερα κι ἀφτόν τὸν ἤχο καλὰ: Εἶταν ὁ χτύπος τῆς καρδιάς τοῦ γέρου. Μοῦ ἀφξήσε τὴ λύσσα ὅπως ὁ χτύπος τοῦ τυμπάνου κεντάει τὸ στρατιώτη πρὸς τὸ θάρρος.

Μὰ καὶ πάλι συγκρατήθηκα. Μόλις κι ἀνάσαινα. Κρατοῦσα ἀκίνητο τὸ φανάρι. Δοκίμαζα ὡς πόσο σταθερὰ μπορούσα νὰ βαστάξω τὴν ἀχτίδα πάνου στὸ μάτι. Στὸ μεταξὺ τὸ διαβολικὸ σάλπισμα τῆς καρδιάς δυνάμωνα. Γινότανε γοργότερο καὶ γοργότερο, καὶ πὺδ δυνατόφωνο κάθε στιγμῇ! Τοῦ γέροντα ὁ τρόμος θάταν ἀκράτητος! Δυνάμωνα, σὰς λέγω, δυνάμωνα κάθε στιγμῇ. Μὲ καταλαθαίνετε, μὲ προσέχετε; καλὰ, καλὰ, ἔ; Σὰς ἔχω μολογήσει πῶς εἰμι νεδρικός: Καὶ εἰμαι. Τὴν ὥρα ἐκεῖνῃ τοῦ θανάτου, τὴ νύχτα, μέσα στὴν τρομαχτικὴ σιγῇ ἐκείνῃ τοῦ γέρικου σπιτιοῦ, ἕνας τέτοιος θόρυβος μὲ περπρέθισε καὶ μέρριξε σὲ τρόπο. Μὰ κι ἀκόμα, λίγα ἀκόμα λεπτά, κρατήθηκα καὶ στέκουμν ἀκίνητος. Ὅμως ὁ γτύπος ἔλο καὶ γίνονταν πὺδ δυνατόφωνος! Εἶπα μὴν ἔτκαζε ἡ καρδιά του. Καὶ τῶρα μέπιασε μὲ ἄλλῃ ἀγωνία—χωρὶς ἄλλο κάποιος, κανεὶς θέν'ἀκούγε τὸ χτύπο! Ἦρθε τοῦ γέρου ἡ ὥρα! Μὲ μὲ δυνάτη, στριγγιὰ φωνῇ ἀνοιξ ἀστραπόγοργα τὸ φανὸ καὶ τινάχτηκα μέσα στὴν κάμαρα. Ὁ γέρος ἔδγαλε ἕνα οὐρλιασμα, ἕνα μονάχα τσίριγμα. Σὲ μὲ στιγμῇ τὸν ἔσυρα κάτω στὸ πάτωμα, καὶ τράδῃξα τὸ βρὶ κρεδῳάτι ἀπάνου του. Ἐπειτα μοῦρθανε χαρωπὰ χαμῳελα ἂν τὴν χαρὰ τῆς ἐπιτυχίας μου. Μὰ, ἄρκετὰ λεπτά χτυποῦσεν ἡ καρδιά του μ' ἕνα σκεπασμένο ἤχο. Τὸ καρδιοχτύπι του... Ἀλλὰ τεῦτο δὲ μ' ἐρέθιζε πιά· ποὺς θὰ μπορούσε νὰ τῆκούσῃ; Ἐπὶ τέλους ἔπαψε. Τέλειωσε ὁ γέρ ντας. Τράδῃξα τὸ κρεδῳάτι καὶ ξίτσα τὸ σῶμα του. Περὸ—πέτρα. Ναι, εἶτανε πέτρα, πέτρα ξερό. Ἐβῆλα τὸ χέρι μου πάνου στὴν καρδιά του καὶ τὸ κράτησα ἐκεὶ πολλὴν ὥρα. Παλμός κανέναν. Παγωμένος, κρύος, πέτρα. Τὸ μάτι του δὲ θὰ μὲ πέραζε πιά...

Ἄν ἀκόμα μὲ θορρεῖτε τρελλό, θάλλάξετε χωρὶς ἄλλο γνώμη, ἔταν σὰς περιγράψω τὰ προφυλαχτικά μου μέτρα. Σιγοτέλειωνεν ἡ νύχτα κι ἐγὼ δούλεδα βιαστικά καὶ σιωπηλά. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα κομμάτιασα τὸ κορμί. Ἐκοψα τὸ κεφάλι, τὰ χέρια, τὰ πόδια. Ἐπειτα ξεκάρφωσα ἀπ' τὸ πάτωμα δυὸ-τρία σανίδια κι ἔβαλα τὰ κομμάτια μέσα στὰ χωρίσματα. Μετά, ξανακάρφωσα τὰ σανίδια ἔτσι ἐπιτήδεια, ἔτσι πονηρά, ποὺ κανένα μάτι—οὔτε τὸ δικό του—δὲ θὰ μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ τίποτε. Δὲν ἔμεινε τίποτε γιὰ πλύσιμο—κανεὶς

κόμπος—καμμιά αἱματοσταλιά. Εἶχα φροντίσει πολὺ ἀποτελεσματικά γιὰ ὅλα. Ἐνας κουδᾶς νερὸ ὅλα τὰ καθάρισε—χά! χά!...

Ὅταν ἀποτέλειωσα τὴ δουλειά μου, εἶτανε ἡ ὥρα τέσσερις—σκοτεινὰ ἀκόμα σὰ μεσάνυχτα. Ἐκεὶ ποὺ λαλοῦσεν ἡ καμπάνα τὴν ὥρα, ἀκουσα ἕνα χτύπο στὴν δῶπορτα. Κατέβηκα ν' ἀνοιξῶ ὁλόήμερος. Τ'εἶχα πιά νὰ φοβηθῶ; Μπήκαν τρεῖς ἀνθρωποὶ ποὺ μὲ συστήθηκαν πολὺ ἐδγενικά ὡς ἀστυνόμοι. Ἐνα στριγγοφώνημα εἶχεν ἀκούσει κάποιος γείτονας τὴ νύχτα· γεννήθηκεν ὑποψία κάποιας βρωμοδουλειᾶς· ὁ ἀστυνομικός σταθμός εἶχεν εἰδοποιηθῇ, κι οἱ κύριοι εἶτανε σταλμένοι νὰ ἐρεδνήσουν στὸ σπιτι.

Ἐγὼ χαμογέλασα—τ'εἶχα νὰ φοβηθῶ; Τοὺς καλοδέχτηκα. Τὸ στριγγοφώνημα, τοὺς εἶπα, ἰδῆα βγάλει ἐγὼ στὸν ὕπνο μου. Ὁ γέροντάς τοῦ σπιτιοῦ, τοὺς ἀνάφερα, ἔλειπε στὴ χώρα. Τοὺς γύρισα ἔπειτα σ' ὅλο τὸ σπιτι. Τοὺς παρκαλέσα νὰ ἐρεδνήσουν—νὰ ἐρεδνήσουν καλὰ. Στὰ ὕστερὰ τοὺς πῆγα καὶ στὸ δωμάτιό του. Τοὺς ἔδειξα τὸ βίος τοῦ σφο κι' ἀπείραχτο. Καὶ στὸν ἐνθουσιασμό μου ἀπάνου ἔφερα καὶ καρέκλες καὶ τοὺς πρότεινα νὰ ξεκουραστοῦνε λίγο, κι ἐγὼ, ἀπ' τὴν ἄγρια ξετσιπωσιά τοῦ θριάμβου μου, ἔβῆλα τὴν καρέκλα μου πάνου στὸ ἴδιο μέρος ποὺ κάτωθι τοῦ ἀναπάδονταν τὸ θομ. Οἱ ἀστυνόμοι μείνανε φχαριστημένοι. Ὁ τρόπος μου τοὺς εἶχε βγάλει κάθε ὑποψία ἀπ' τὸ νοῦ. Εἰμωνα ἡττοχος. Ἀφτοὶ κάθησαν καὶ κουδέντιαζαν τὰ δικὰ τους ἐνῷ ἐγὼ τοὺς περκαλοουθοῦσα μ' ἐφθυμία. Μὰ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ἐννοιωσα νὰ μὲ πιάνῃ μὲ ὠχράδα, καὶ μοῦρθεν ἡ ἐπιθυμία νὰ φέδγανε. Μοῦ πόνεσε τὸ κεφάλι, καὶ μοῦρθε ἕνα βούισμα στ' ἀφτιά. Κι ἀφτοὶ ἀκόμα κάθονταν, κι ἀκόμα κουδέντιαζαν. Τὸ βόισμα γίνονταν ὅλο καὶ πὺδ ξεχωριστό. Ἀρχισα νὰ τοὺς μιλῶ πὺδ λῆφτερα, γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' τὸ αἶστημα τεῦτο· μ' ἀφτὸ ξεκαλοουθοῦσε κι ὅλο-ἕνα γίνονταν πὺδ ὠρισμένο, ὡς ποὺ, στὰ ὕστερὰ βρῆκα πῶς ὁ θόρυβος ἀφτὸς δὲν εἶταν τῶν ἀφτιῶ μου.

Χωρὶς ἄλλο θᾶχα κιτρινιάσει περσότερο—μὰ καὶ μιλῶσα πὺδ βιαστικά, καὶ σὲ ζωηρότερο τόνο. Ὅλοένα κι ἀψήλωνε ὁ ἤχος, καὶ τί μπορούσα νὰ κάνω; Εἶταν ἕνας ἀπόδαθος, σφιχτός, γοργόρριχτος ἤχος—παρὰ πολὺ σὰν τὸν ἤχο ποὺ βγάζει ἕνα ὠρολόγι τυλιγμένο σὲ μπαμπάκι. Μοῦπιασε σὰ λαχάνιασμα, ἀρχισα νὰ γοργανασκίνω—κι ὅμως οἱ ἀστυνόμοι δὲ φαίνονταν ν' ἀκούνε τίποτε. Τοὺς μιλῶσα ληγορώτερα, ὁρμητικώτερα· μὰ ὁ θόρυβος ὅλο καὶ δυνάμωνα. Μὰ γιὰτι ἐπὶ τέλους δὲν ἔλεγαν νὰ φύγουν; ἀρχισα τὸ σουλάτσο σὰ λυσασμένος—μὰ καὶ πάλι ὁ χτύπος δυνάμωνα. Ὡ θεέ μου! Τί μπορούσα νὰ κάνω; ἀφρῖσα σκύλιασα, ἔβρισα! Ἐκουνούσα τὴν καρέκλα μου καὶ τὴν ἔσερνα πάνου στὰ σανίδια, μὰ τὸ πνιχτὸ τοῦκ, τῆκ, τᾶκ, πάνου ἀπ' ὅλα καὶ ξεκαλοουθητικά δυνάμωνα. Δυνατώτερος καὶ δυνατώτερος—κάθε στιγμῇ καὶ πὺδ δυνατός—ὁ θόρυβος, ἡ βροῇ... Κι ἀκόμα οἱ ἀστυνόμοι κουδέντιαζαν ἀνυποψίαστα κι ἀναπαμμένα, καὶ χαμογελοῦσαν. Εἶτανε δυνατό νὰ μὴν ἀκούγαν; Παντοδύ-

νομε!—ἔχι, ἔχι! "Ακουγαν! ὑποψιάζουσαν! Τέξεραν.—Κορόιδεσαν με τὸν τρόπο μου!—'Αφτὸ νόμιζα κι ἀφτὸ νομίζω. Μὰ κάθε τι θὰ με παίδεβε λιγώτερο ἀπ' ἀφτὴ τὴν ἀγωνία! Κίθε ἄλλο θὰ τὸ ὑπόφερνα πιδ πελὺ ἀπ' ἀφτὴ τὴν κοροϊδία! Δὲ μπόρεσα πιά νὰ τὰ βα-
στάξω κείνα τὰ ὑποκριτικά τὰ χαμόγελα! Μεῦρθε νὰ φωνάξω—ἄλλοιως θὰ πέθνησκα!—καὶ τώρα—ξανά! ἄλλο! μου δυνατότερα, ἀκόμα, κι ἀκόμα, κι ὅλο πιδ δυνατά.

—«Παλιανθρώποι», τοὺς ἔκραξα, «πάψτε πιά με τὴν ὑποκρισία σας! Τὸ μολογῶ! ναί, νὰ, ξυλῶστε τὰ σανιδιά!—'Εδῶ, ἐδῶ!—Εἶναι ὁ χτύπος τῆς βρωμο-
καρδιάς του. Εἶνε τὸ καρδιοχτύπι του.»

Πόλη 12.VII.912 ΣΤΑΒΡΟΣ ΜΑΥΡΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΓΡΑΜΜΑΤΑ» τόμος 3, φυλλάδ. 25—27. Μᾶς ἦρθε καὶ τὸ ταίρι τῆς 'Αλεξανδριανῆς «Νέας Ζωῆς» τὰ «Γράμ-
ματα», πλούσιο κι αὐτὸ σὲ ὅ,τι διαλεκτὴ. Γιά κάθε ἄλλη σύσταση, σώνουν τὰ περιεχόμενά του. Καὶ ἰδοὺ τα: Α. Σικελιανός, τὸ «Τραγούδι τῆς Καλυψώς», «Γιάννης Κήτης», «'Η μαννα τοῦ Dante», «'Ο Γκαίτε στὴ Ρώμη», «'Ανα-
δυομένη», «'Αχελῶος», «Θαλερό». — "Αριστος Καμπάνης: «Τρόπαιο». — Κ. Ουράνης: «Γυναίκεα μάτια», «Προσευ-
χὴ στὸ Θεὸ γιά ν' ἀναπάψῃ ὅλους τοὺς δυστυχισμένους». — Pierre Baudry «Au Poète Angelo Sikeliano», σὲ με-
τάφραση. — Τάκης Μπαρλάς: «'Οραία θλιμένη», «Γαμή-
λιον», «Σαπφικὸν ἐπιτύμβιον», «'Ορφικὸς λίνος», «Χαμαὶ
πέσε δαίδαλος αὐλά», «Γανυμήδης». — Π. Μάγνης: «'Απὸ
τὰ τραγούδια τῆς Σίμης», — Α. Νικολάου: «'Ωρες κτλ.—Κλ.

Παράσχος: Τὸ «τραγούδι». — Θ. Νικολούδης: «'Ανθρώ-
πινες καὶ ἀνθινες ζωές. — Πάνος Α. Ταγκόπουλος: «Τὸ κα-
ραβάνι τοῦ πόνου». — Νίκος Νικολαΐδης: «'Ο Πρίγκηψ ἐκ-
παιδεύεται», «'Αντιθέσεις» κτλ. κτλ. Στὸ τεῖχος αὐτὸ δη-
μοσιεύεται καὶ μιὰ μελέτη τοῦ κ. Μιχάλη Περίδη γιά τὸν
ποιητὴ "Αγγελο Σικελιανό.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪ'Α ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Κυκλάδων

Γραμμὴ Πειραιῶς—'Αλεξανδρείας

Τὸ με διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφθάστου ταχύτητος
πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον «ΕΣΠΕ-
ΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τροῦμπας).

'Εκάστην ΠΕΜΠΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ. διὰ Σῶρον
Τήνον, "Ανδρον καὶ Κόρθιον.

'Εκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὥραν 3 μ. μ. δι' 'Αλεξάνδρειαν

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

•Εν 'Αθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς 'Απελλοῦ
ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ
Κοῦκ καὶ Υἱοῦ, 'Αδελφῶν Γαϊόλμαν καὶ Σ. Σωτηιάδου,
(Πλατεῖα Συντάγματος) καὶ 'Ιωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡ-
λεκτρικὸν σταθμὸν 'Ομο οἴας).

•Εν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 14, (ἐπι-
σθεν 'Αγίας Τριᾶδος).

•Εν 'Αλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγον, ὁδὸς 'Αντωνιάδου,

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪ'Α ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ ταχύπλοον θαλαμηγὸν 'Ελληνικὸν ὑπερωκεάνειον

«ΙΩΑΝΝΙΝΑ»

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. 'Υόρκην τὴν 23 'Ιουλίου.

Ὁ νεότευκτος ὑπερωκεάνειος κολοσσὸς

«ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ»,

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς (μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν 'Υόρκην τὴν 27 'Ιουλίου

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Πρακτορεῖον 'Εθν. 'Ατμοπλοίας ὁδὸς 'Απελλοῦ 1. 'Αριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: Γενικὸν Πρακτορεῖον 'Εθν. 'Ατμοπλοίας τῆς 'Ελλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ἐπισθεν 'Αγίας
Τριᾶδος). 'Αρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀσφαλισωσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς 'Εταιρίας καὶ εἰς
τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

'Υποστηρίζοντες τὰ 'Ελληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίζετε τὴν Σημαίαν σας, μεγαλύνετε τὴν Πατρίδα σας.